

יש לי סימפתי (ואנטיפתי)

כוחות האנטיפתי דוחפים אותנו לעזוב את עולם הרוח הסימפתי, לעבור אינקרנציה, ולהתפתח מהחיכוך עם עולם התופעות. בדרך, הם גם מוחקים את הידע הרוחי החי ומעניקים לנו את היכולת לחשיבה "מתה". נשמע מסובך? ננסה להבין

עצמיותו. בשלב מאוחר יותר בחיים יהיה ביכולתו לחזור לאחדות, אך הפעם לא מתוך היבלעות והתמזגות, אלא כיישות אינדיבידואלית, בוגרת ויוצרת.

האנטיפתי מאפשרת לאדם להתרחק מהשלמות והכוליות של עולם הרוח, ולעבור למצב של פיתוח אינדיבידואליות נפרדת על פני האדמה. לו היינו זוכרים את עולם הרוח שמלפני הלידה, הייתה נפגעת היכולת שלנו להתגשם כישויות ארציות חופשיות

כשאנטיפתי זו אינה מופיעה, עלולות להתעורר בעיות. אצל אנשים מסוימים קיימת זליגה של 'רוחניות יתר' העוברת דרך מחסום הלידה ומחבלת באפשרות ההתגשמות שלהם כישויות ארציות. דוגמא לכך ניתן לראות במשיכה של צעירים לכתות ולמסגרות שבהן הם נחשפים אל הרוח בגיל צעיר. צעירים אלו עלולים להחמיץ אפשרות של התגשמות ומעבר דרך החומר, הבאים לידי ביטוי בחיכוך עם העולם הארצי - לימודים, מקצוע, זוגיות, משפחה, וכמובן - משכנתא.

ומצד שני, מכיוון שהאנטיפתי מתבטאת בהרחקת האפשרות לראות את עולם הרוח העומד בתשתית האירועים הגשמיים - הופכת החשיבה שלנו לחומרנית, ואנו מאבדים את היכולת האובייקטיבית להכרת האמת.

לקריאה נוספת: על סימפתי ואנטיפתי - גוף, נפש, רוח, פרק "עולם הנפש".

על תפקיד האנטיפתי בהתגשמות - ידע האדם, פרק שני.

האינדיבידואלי שלנו את מסעו מעולם הרוח ועד התגשמותו על האדמה. מה שמניע אותו הם כוחות של אנטיפתי כלפי עולם הרוח האחדותי ורצון להתגשם, זאת כדי שנוכל להמשיך ולהתפתח מתוך החיכוך עם העולם. כאשר עובר האדם בשער הלידה, מונעת האנטיפתי מהידע הרוחי שלו לעבור איתו אל עולם התופעות, ומאפשרת כניסה רק לתמונה המנטלית, לדימוי חסר החיים, שהוא למעשה בבואה מתה של הידיעה הרוחית - זוהי החשיבה הרגילה, הקונספטואלית. במהלך החיים ממשיכה התמונה המנטלית חסרת החיים להשתנות, והופכת בהדרגה לקונספטים ולתיאוריות על הממשות. כך, חיים בני האדם בעולם של מחשבות ורעיונות - במקום בעולם רוחני חי.

מרד הנעורים

כאמור, אנטיפתי זו היא הכרחית. היא מאפשרת לאדם להתרחק מהשלמות והכוליות של עולם הרוח, ולעבור למצב של פיתוח אינדיבידואליות נפרדת על פני האדמה. לו היינו זוכרים את עולם הרוח שמלפני הלידה, הייתה נפגעת היכולת שלנו להתגשם כישויות ארציות חופשיות.

האנטיפתי, איפוא, היא כלי הכרחי להפרדה ולכינון האינדיבידואליות. היכן אנו פוגשים אותה בחיי האדם? דוגמא אופיינית היא זו המוכרת כ"מרד הנעורים". הילד - שבשנות חייו הראשונות חי בתחושת אחדות עם העולם שסביבו - מגיע למצב שבו הוא חייב להתנגד לכל מה שסביבו. התנגדות זו מאפשרת לו להגדיר את

השפה והתרבות שלנו הצמידו משמעויות מאוד ברורות למילים "סימפתי" ו"אנטיפתי". אך האנתרופוסופיה מדברת עליהן בצורה קצת אחרת, וקובעת כי סימפתי ואנטיפתי הם שני כוחות הייסוד של עולם הנפש. סימפתי היא תצורה נפשית השואפת למשוך אליה תצורות נפשיות אחרות ולהתמזג עם סביבתה; אנטיפתי היא כוח מנוגד, הגורם לתצורות נפשיות להתרחק זו מזו ולשמור על ייחודן. במהלך חייו אנו זקוקים לשני הכוחות הללו במידה שווה, ולהבא, כשתפגשו בצמד המילים הזה בטקסטים אנתרופוסופיים - אנא התייחסו אליהן ללא שיפוט מוסרי.

בספרו ידע האדם, מתאר שטיינר שני עולמות שונים: עולם התופעות ועולם הארכיטיפים. עולם התופעות הוא האדמה - עולם של רשמים, דימויים ומחשבות. אנו מייחסים לו ממשות, אך למעשה הוא בבואה של מהות גבוהה יותר - עולם הארכיטיפים. בעולם הארכיטיפים חיות ופועלות המהויות הרוחניות (אלוהים), שהן מקור העולם כולו. ניתן לקרוא לו גם - עולם הרוח. האדם נברא בצלם אותן הישויות. בראשית א': וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים, נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ;

בשבחי האנטיפתי

החיים בעולם הרוח מתאפיינים בסימפתי. הקיום שם הוא של זרימה ואחדות עם הממשות. איננו חושבים על הדברים - אנחנו "הדבר עצמו". על האדמה, מצב זה מאפיין את תקופת הילדות, או להבדיל - התאהבות. כשאנו נולדים, עושה ה"אני"